

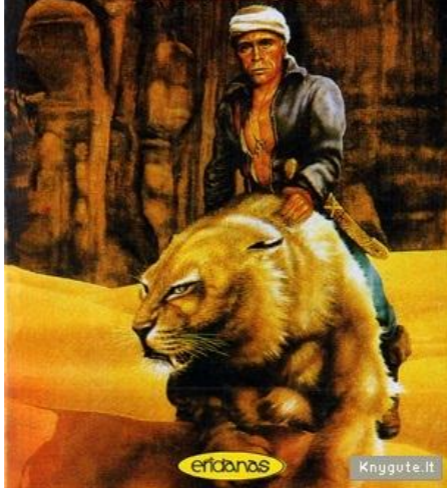
SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

41

Francis Carsac

**LIKIMO
KALNAI**

Francis Carsac
LIKIMO KALNAI

Mokslinis fantastinis romanas ir apsakymai

Gyvybė Žemėje jau ne kartą galėjo išnykti kaip dūmas. Didžiulis asteroidas (dėl kurio smūgio, matyt, išmirė dinozaurai) arba tankus tarpžvaigždinių dulkių debesis paverstų mūsų gimtąją planetą bevaise dykviete. Tačiau yra kur kas baisesnė tikimybė, kad Žemė išvis išnyks kosminio kataklizmo metu. Ar pavyks ateities kartoms išverti neįtikėtino masto katastrofą?

Iš prancūzų kalbos vertė DAIVA BULOTAITĖ,
VIDA BRAZAUSKIENĖ

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

41 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Francis Carsac - TERRE EN FUITE

Paris, Gallimard, 1972

Viršelis dailininko Jim'o Burns'o

Copyright © by Francis Carsac, 1960, 1972

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1996

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny

LIKIMO KALNAI

DIEVAS, KURIS ATEINA SU VĖJU

ŽEMĖS PABĖGIMAS

LIKIMO KALNAI

Kontroliniame Džonvilio astrouosto bokšte žybtelėjo raudona lemputė ir suskambo skambutis. Prie Ofiro II artėjo žvaigždėlaivis. Bentas Andersonas padėjo tingiai vartytą knygelę - skubėti nebuvo kur - ir drauge su krėslu atsiskuko į valdymo pultą.

- Dėmesio, vaikinai, į vietas!

Džonas Klarkas pakėlė akis nuo šachmatų lentos ir, nepaleisdamas iš rankos bokšto, atsakė:

- Palauk, dar yra laiko. Leisk mums pabaigti.

Bet Čungas jau atsistojo ir užėmė savo vietą Andersono dešinėje.

- Pabaigsim vėliau, - tarė jis. - Be to, po trijų ėjimų tavęs vis tiek laukia matas!

Klarkas apdovanojo mažąjį korėjietį naikinančiu žvilgsniu, gūžtelėjo pečiais ir užėmė savo vietą prie pulsto. Ekranas nušvito, ir jame pasirodė žvaigždėlaivio kapitono veidas.

- Kviečia "Denebas", mišrus Tarpplanetinių pervežimų kompanijos krovininis laivas "Denebas". Prašau leidimo nutūpti. Turiu išlaipinti du keleivius. Tiksliau - pusanthro.

- Ką tai reiškia?

- Pamatysit patys. Kokį kvadratą man skiria-
te?

- Kokį tik norit. Astrouostas tuščias. Beje,
koks jūsų tonažas?

- Dvylika tūkstančių šeši šimtai tonų.

- Tuomet leiskitės devintajame kvadrato.
Mes jus nukreipsim.

- Nusiramink, Leo! Pasilik ant gulto. Nelabai
pasitikiu šio seno kaliošo inertonais. O aš pa-
kilsiu į valdymo kabiną. Kapitonas suteikė man
garbę: pakvietė užėti prieš nusileidžiant.

Superliūtas atsuko savo galingą galvą į Tera-
jų Lapradą, primerkė geltonas akis ir nusižio-
vavo.

- Ir tai viskas, ką tu man norėjai pasakyti,
Leo? Na, gerai, iki!

Terajui teko pasilenkti ir šonu prasisprausti
pro siauras kajutės duris, nepritaikytas tokiam
milžinui kaip jis - du metrai dešimt nedažnai
pasitaiko net tarp olimpinių atletų. Taipogi jis
buvo priverstas susigūžti ir lifte, keliančiame jį
į valdymo kabiną.

- O, štai ir jūs, Lapradai! Sėskitės, čempione.
Vietos čia pakanka nuo tų laikų, kai ponai iš

direkcijos nusprendė, kad šiose "Žvaigždės" tipo geldose galima apsieiti be trečiojo piloto ir navigatoriaus. Po penkių minučių būsim vietoje. Štai astrouostas, ir matyti netgi materijos siūstuvai. Kai jie prieš dvidešimt metų išrado šį dalykėlį, jau maniau, kad liksiu be darbo. Bet, laimė, viskas, ką jie perduoda, atvyksta į vietą smulkiausių dulkių pavidalu. Mineralinei žaliavai tai vis vien, bet štai mašinoms, prekėms - cha-cha! Apie žmones ar gyvūnus nė nekalbu - neišeina net dešrelių faršas. Tad be mūsų ir mūsų laivų nė iš vietos, bičiuli!

Ir kapitonas Lutropas nusikvatojo, atsilošęs į savo krėslą atkalbę.

Terajus peržvelgė kitus ekipažo narius - Mak-Neišą ir Jamamotą. Drauge su mechaniku Baidu, dabar sėdinčiu mašinų skyriuje, jie buvo vieninteliai jo bendrakeleiviai ilgo trijų savaičių skrydžio metu. Žinoma, genijais jų nepavadinsi, nors matematikos bei astronomijos srityje jie galėtų varžytis su daugeliu Žemės mokslininkų. Bet užtai kokie linksmi sugėrovai ir grėsmingi priešai prie kortų stalo! Netrukus jie dings iš jo gyvenimo, kaip dingo jau daugelis kitų, pasilikusių už milijardų kilometrų. Arba nuneštų mirties. Kaip jo tėvas ir motina. Prieš Terajaus akis vėl supleveno ugnies lie-

Žuviai, kuriuose žuvo jo tėvo laboratorija, padegta fanatikų-fundamentalistų bombomis. Beviltiškai ir bergždžiai jis tuomet ieškojo savo tėvų liepsnojančiame pastate; Leo, dar visai mažytis liūtukas, šoko jam ant rankų; užstrigusiame lifte anglėjo dviejų asistentų lavonai; vienas padegėjas užtruko, ir žvėris nusuko šiam sprandą - beje, o kam tai rūpėjo? - įgriuvo stogas, ir jiedu su Leo išsigelbėjo tik per stebuklą... Teprasmenga ji skradžiai, ta Žemę, su visais savo bepročiais!

Krypties spindulių vedamas, "Denebas" sklandžiai nusileido ant gravitronų ir palietė betoną.

- Na štai, Lapradai, linkiu sėkmės! Neįsivaizduoju, kuo gali patikti ši Dievo pamiršta planeta tokiam žmogui kaip jūs... Tyliu, tyliu, tai ne mano reikalas! Juk gali būti, kad mes dar kada nors pasimatysim, a? Pasaulis ankštas, tai sakau jums aš, kapitonas Lutropas, senas kosmoso vilkas! Dabar iškrausim jūsų bagažą ir lėksim tolyn. Mes ir taip sugaišom, pasukdami į šalį, o kompanijai laikas - pinigai, ar ne?

Terajus paspaudė ranką kapitonui, Mak-Neišui ir Jamamotui.

- Dėkui, drauguži, už karate pamokas!

Mechanikas Bailas laukė jo prie kajutės durų, dėl Leo nedrįsdamas užėiti vidun.

- Jūsų daiktai jau apačioje. Aš viską sutvarkiau. Iki pasimatymo, Lapradai! Mes kartais turim keleivių, bet toks kaip jūs pasitaikė pirmą kart. O gaila...

- Eime, Leo, leisk, aš uždėsiu tau antsnukį! Žinau, žinau, tu jo nemėgsti, betgi ne visi žino, kad tu - superliūtas, o ne iš cirko pabėgęs žvėris. O jei kas nors iš baimės ims šaudyti, pamatęs tave laisvėje? Žinoma, aš jį nudėčiau vietoje, bet tavęs tai nebeprikeltų.

Nepatenkintas Leo leido uždėti antsnukį, paklusniai nusekė paskui Terajų į keleivinį liftą, ir jiedu drauge išėjo ant trapo.

Tuo momentu astrouosto bokšte sėdintis antros klasės tarnautojas Luidžis Tačinis dirstelėjo į teletaipo ekraną ir nenorom šūktelėjo:

- Čia tai bent! Ar žinai, dėde, kas pas mus atskrido "Denebu"? Lapradas, triskart pasaulio rekordininkas, olimpinis čempionas!

- Neplepėk niekų, mažyli, - atsiliepė astrouosto viršininkas, Tačinis Vyresnysis. - Lapradų vien tik Prancūzijoje šimtai.

- Teraju Lapradu?

- Teraju? Tuomet tai tikriausiai iš tiesų jis.

Bet ko jam čia prireikė?

- Pagal dokumentus jis - geologas. Atrodo, pasirašė kontraktą su Tarpplanetiniu Metalurgijos Biuru. Su juo dar kažkoks Leo.

- Leo, o toliau?

- Tiesiog Leo. Daugiau nieko. O štai ir jie!

Aikštelėje prie trapo pasirodė aukštas žmogus, paskui kurį išdidžiai žengė liūtas.

- Tik pamanyk, sutikti jį čia, o gal net ir pasikalbėti!

Luidžio balsas trūkčiojo iš susižavėjimo.

- Pamanykit, toks pat žmogus kaip ir visi.

- Toks kaip ir visi? Jūs girdit? Trys pasaulio rekordai per dvi paskutiniuosius olimpiados dienas - toks pat kaip ir visi? Ne, dėde, tu tiesiog nieko nenutuoki sporte!

- Gerai, gerai, tik neik artyn prie jo draugužio Leo.

Suskambo telefonas. Tačiau Vyresnysis pakėlė ragelį.

- Kalba Staržonas, TMB direktorius Ofire II. "Denebu" turi atskristi vienas mūsų geologas, ponas Lapradas. Tučtuojau nukreipkit jį pas mane ir nesukit jam galvos visokiais niekais.

Aišku?

- Taip, pone Staržonai. Bus padaryta, pone Staržonai.

Tasai tylėdamas išsijungė.

- Luidži, štai tau proga susipažinti su Lapradų. Nuveši jį į miestą. O dabar aš turiu išvauduoti tavo numylėtinį nuo formalumų. Girdėjai, ką pasakė ponas Staržonas? Jeigu nori čia ko nors pasiekti, Luidži, atmink, jog visa ši planeta priklauso TMB.

Neįprasti keleiviai užėmė savo vietas atvirame glaideryje. Luidžis pajuto karštą kvėpavimą į pakaušį ir atsigrėžė. Milžiniškas Leo snukis buvo tik už poros centimetrų nuo jo.

- Mesje Lapradai, pasakykit savo žvėriui, kad jis nekvėpuotų man į pakaušį. Tai mane... trikdė.

- Nėra reikalo kartoti. Jis jau suprato, mesje?..

- Tačinis. Luidžis Tačinis.

- Tai štai, Tačini, Leo nėra paprastas liūtas. Tai paraliūtas arba, kaip sako laikraštininkai, superliūtas. Kryptingų mutacijų dėka pavyko sukurti būtybę, protu prilygstančią septynerių metų vaikui. Jis jau ne žvėris! Matot, kokia galinga jo kakta? Leo supranta paprastą kalbą ir

gali saviškai atsakyti.

Superliūtas aiškiai ritmingai suurgė.

- Jis su jumis pasisveikino.

- Nuostabu! Ir kas gi jį sukūrė?

- Mano tėvas ir jo draugai. Jie žuvo. O kartu su jais ir mano motina.

- Tai ką, šie superliūtai... sukilo?

- O ne. Kelios dešimtys psichopatų užmėtė laboratoriją padegamosiomis granatomis. Gyvi likome tik mudu su Leo.

- Bet už ką?

- Kas žino, kas dedasi kai kurių vadinamųjų žmonių galvose! Turbūt jie paprasčiausiai išprotėjo. Bet Leo nerimauja, Luidži. Jam nepatinka šitos kalbos. Ir man taip pat.

- Atleiskit man, mesje Lapradai... O sakykit, koks jūsų geriausias rezultatas pusantro tūkstančio metrų distancijoj?

- Trys minutės penkiasdešimt. Man tai labai sunki distancija, beje, kaip ir visiems sprinteriams. Bet trumpesnės aš bėgu greičiau, o ilgų pabaigoje pritrūksta kvapo. Tarp kitko, štai jau keturi metai kai nebedalyvauju varžybose.

- Bet kodėl? Juk jūs dar visai jaunas!

- Taip, man dvidešimt ketveri. Bet turiu rašyti disertaciją. Šiandien sunku suderinti mokslis-

nus tyrinėjimus ir didįjį sportą. O aš esu tik olimpietis, ne superžmogus, Luidži.

- Jūs prancūzas?

- Ne. Manysje teka keturių rasių kraujas: polineziečių, kinų, europiečių bei indėnų. Bet atrodo, kad mes jau atvykom. Dėkoju jums, Luidži.

- Jeigu tik jums ko prireiks, aš visuomet...

- Ačiū. Ir vienas patarimas, Luidži: tobulinkit savo kūną, bet nepamirškite, kad žmogumi būti yra svarbiau, nei čempionu!

Terajus Staržonui nepatiko iš pat pirmo žvilgsnio. Aukštas, atletišškai sudėtas. Direktorius nemėgo aukštesnių bei stipresnių už save, todėl geologą sutiko šaltai.

- Mums jus rekomendavo Paryžiaus, Toronto bei Čikagos universitetai. Be to, aš perskaičiau jūsų disertaciją apie Bafino Žemę ir kitas šiaurines salas. Neblogas darbelis. Čia pas mus daugybė ieškotojų, bet nė vieno tikro geologo. Jūs mums tinkat, nors esat pernelyg jaunas. Iš pradžių imkitės žemėlapių sudarymo. Mes jums suteiksim visas būtinas priemones, kokios tik bus įmanomos, bet pareikalausim ati-

tinkamų rezultatų. Ir dar kai kas. Tas jūsų žvėris. Jis jus varžys ir gali pasirodyti besąs pavojingas. Patariu jo nusikratyti, kol neatsitiko nelaimė.

Terajus atsistojo.

- Leo įrašytas į mano pasirašytą kontraktą. Jis mane lydi visur. Jeigu jūs nesutinkat, kontraktas bus nutrauktas, ir aš tučtuojau išskrisiu. "Denebas" dar čia.

- Nebūkit toks ūmus! Aš rūpinuosi jūsų interesais, bet jeigu jūs į tai žiūrit tokiu būdu... Trumpiau tariant, jūs visiškai atsakot už savo žvėrį, aišku?

- Aišku. Ar galit rekomenduoti man viešbutį?

- Džonvilyje nėra viešbučių. Nepamirškite, pone Lapradai, mes visi čia pionieriai! Beje, čia nemažai tokių šaunuolių, kurių neišgąsdins nei jūsų raumenys, nei jūsų liūtas. O jūsų trobelė dar statoma. Manėm, kad atskrisit mūsų kompanijos laivu, tai yra ne anksčiau kaip po mėnesio. O kol kas - prie smuklės yra mažučiai nakvynės namai, galbūt ten atsiras kambarėlis ir jums. Tik nežinau, ar jie priims jūsų žvėrį...

- Pamėginsiu laimę...

- Taip, ir dar kai kas, Lapradai! Kuo mažiau bendraukit su stikais.

- Su stikais?

- Tai aborigenai. Taip juos vadina ieškotojai: "stikai", lazdos. Jie panašūs į lazdas. Laimei, stikai nėra humanoidai ir čia nebūna jokių istorijų su jų moterimis. O kalba, kad kitose planetose vyrai... Na, gerai, sunkvežimis nuveš iki viešbutėlio jus ir jūsų bagažą. Rytoj lygiai aštuntą laukiu jūsų direkcijoje su pranešimu. Beje, nusipirkit ofirietišką laikrodį - juos pardavinėja kompanijos parduotuvė. Ofiro para trunka dvidešimt penkias Žemės valandas ir dvidešimt minučių, o aš mėgstu tikslumą, pone Lapradai.

Smuklė-viešbutėlis, nedidelis medinis dviejų aukštų pastatas, stovėjo ieškotojų, darbininkų bei inžinierių trobelių gatvelės gale. Šią užėigą laikė dar gana jauna našlė, madam Simpson, padedama savo septyniolikmetės dukters Anos. Nepaisant Staržono nuogaštavimų, Leo buvo priimtas puikiai....